

POSTANAK PTICA

ANA BRNARDIĆ

SADRŽAJ

AERODROM	1
Aerodrom	2
Bijeg	3
Terorist	4
Raj	5
Kuća u Miamisburgu	6
Brod	7
Američko nebo	8
Ponedjeljak	9
Bića iza pulta	10
Vrag	11
Svetac	12
Ime	13
 TAMNI GLASNIK	 14
Tajna	15
Penelopa	16
Kolodvor	17
Ravnica	18

Sreća II	19
Šetač	20
Memento	21
Nesanica	22
Tamni glasnik	23
Crno more	24
PUSTINJSKA ABECEDA	25
Amajlije	26
Fotografija iz 1932.	27
Kućna životinja	28
Brojanje	29
Lastavica	30
Ljubav	31
Misli se odmaraju	32
Mlada vrana	33
Nedjelja	34
Oluja	35
Jednorogi grad	36
Njih dvoje	37
Oluja II	38

Burna noć	39
Pisanje na tipkama	40
Prvi snijeg	41
Pustinjska abeceda	42
Sreća	43
Ljubav staraca	44
Strojevi	45
Naricaljka	46
Postanak ptica	47
Soba	48
NOĆNE JULIJE	49
Julija	50
Vijesti o pijanistima	51
Vokaliza	52
Luđak	53
Dušina vlat	54
O autorici	55
Impresum	56

AERODROM

AERODROM

U visini listaju se štampane stranice neba
Dolje carinik traži otisak prsta
pečat rodnog stabalca
na papiru za turističku vizu

U licu mi sjaji žuti balkanski mjesec
Zaboravila sam ga ugasiti iznad oceana

Obitelj pored mene ima više iskustva
Tužnu pentatoniku skrili su u rukav
Službeniku podastiru ogromne količine
kalifornijskog osmijeha

Iza barikade nasmiješeni starci
s frizurama od šećerne vune
pružaju mi ruke i vode me u raj

BIJEG

Pobjegla sam u Ameriku od golubova
od stotinu ruku koje su se savijale
hvatale prolaznike u čas suočavanja

Pobjegla sam pod nebo nisko kao u crkvi
U Ohiju sjela pod lipu
nabubrelu od neispečenih oblaka

Nedovršen život
predala sam na carini
malenom Vijetnamcu koji me zagrlio
od sreće što sam mu propjevala dvije-tri riječi
na ruskom

TERORIST

točno je 18 sati u Minneapolisu
u dvorani za osumnjičene ja i punašna crnkinja
ona unosi „hranu, zmije i insekte“ u SAD
a ja sam siromašna udavača
gospodin Kai gleda me odozdo u oči
otvara moju torbu punu miraza
u njoj se bijeli sumnjivi rukopis
želi znati što će mi 200 papira natipkanih na čudnom jeziku
to je fascinantna rekonstrukcija života
našega Spasitelja, kažem u sebi
drhtim, znojim se
prihvaćam ulogu nevjeste-terorista
nakon sat vremena otključavaju vrata
posvuda miris palmina ulja
stopala propadaju do gležnja u aerodromski tapison
odbacujem željezne proteze iz domovine i
tonem u ružičastu milost

RAJ

sjedim u čekaonici C17 i čekam svoj avion
promatram mladu Sissy Spacek
u muškim cipelama i bijelim čarapama
u daljini iz jednog gomolja raste nekoliko nebodera
stabljike Minneapolisa
sjedi uvojci oblaka iza staklenog zida
izvan ove zgrade nema ljudi
samo srne koje pretrčavaju ispod lokalnog
aviona za Dayton

KUĆA U MIAMISBURGU

Cijele noći kukurikanje zrikavaca.
Nebo se savija oko zemlje.
Bog je familijaran i srdačno tapše
svoje goste.

Krijesnice svijetle 120 wata.

S Julijinog balkona promatram životinje.
Ljudi ovdje ne žive.
Ne žive ni u kućama ni u neboderima.
Spavaju u inicijalima tvrtke,
a zatim od stresa silaze u zemlju
gdje beru izvrnute plodove
s telegrafskih žica.

BROD

Sobe su hladne, bučne kao brodovi
Pramcem napreduju prema pučini
k središtu kontinenta

Nikad ne silazimo s broda
Osim, katkad, kad padne mrak -
ulazimo u poljske trave do brade
pijemo gorko mlijeko koje potiče nesanicu

AMERIČKO NEBO

Giba se slijeva nadesno i odozdo prema gore.

Ljudi su prepolovljeni orasi,
a bogovi promatraju. Njihove su prozirne kugle tihe
i tek katkad malo zasniže u otvoren dlan.

PONEDJELJAK

Kao i obično, početkom tjedna,
silaze giganti s neba i jedu ljude.

Zato u ovoj zemlji nema prolaznika.

Uplašeni od oblaka i drveća,
ulaze u motorne ljuske i klize prostranim cestama.

Drveće je ovdje pregolemo.

Ipak, cijelim korijenom stalo bi u američke
šalice za kavu.

Sićušne žene nose smotuljke djece iz kafića.

Ulaze u svoje pansione na kotačima.

Supruzi niotkuda.

Sjedim iza staklenog zida.

Vani stablo upravo razgovara s Bogom.

BIĆA IZA PULTA

iza pulta u fast-foodu erotične oči bez boje
mirišu na procvalu lijesku
kad si nesretan i kad osjećaš morsku sol pod kopcima
službenik te blagoslovi jednom riječju
prelivenom šećerom

ljudska dobrodošlica, poljubac, ugravirani su
u džepni molitvenik
pružen umjesto ruke iz straha od dubine i mraka

pred tobom je dan bez žive duše
zrikavci su goleme amfore iz kojih šume
šifrirane poruke metuzalema
u Miamisburgu živimo s njima i s dostojanstvenim i glazbenim
drvećem

VRAG

Vrag je lišenost riječi,
ruka koja raste ni iz čega i već postaje
ljudska.

A dobrota, sveci, anđeli?
Oni su svjetlucave krijesnice koje,
ponegdje veličine mog palca – kao npr.
tu, u Ohiju – probijaju mrak, ulaze
kroz okanca koja su se stvorila,
naravno, u trenutku
iznenadne gluhoće.

SVETAC

Govor raste iz kostiju i neba.
Ometa dobrodušne korake.
Podmeće svecima koji ponekad koračaju zemljom.
Jedna vlat povlači ih natrag u rečenicu.
Poletite li, znak je to nesvakidašnje milosti tišine,
iznenadne gluhoće
koja briše sve slojeve
sve otipkane govore.
Ipak čak ni sveci, ne, ne, ne nalaze
pravu riječ.

IME

Sve to piše u knjigama
u koje se odavno uselio Dijabolo.
Putnik bez domovine
u koferu nosi pidžamu i čisto rublje.
Sjeda za obiteljski stol i razgovara s dušama koje povremeno
iskoče iz tijela
ostavljajući prazan kostur.

TAMNI GLASNIK

TAJNA

Sastavila sam grobnu tajnu
da ponekad, krišom, odem živjeti u drugu zemlju
u tuđoj kuhinji gulim češnjak i kuham kavu
odlazim do manastira i palim svijeću
iza plotu sabor breza na gluhom jeziku
lice se podvaja u zrcalu
okruglo i tužno prevlači se zlatnim pojanjem

noću napuštam tijelo, prste, svlačim koru
u hladnoj spavaonici vjetar nas dugom bradom pokriva
ujutro sam mlado drvo posađeno pred kućom
gola kost iz koje postaje dan

PENELOPA

Čekaonica puna produhovljenih glava
filozofskih očiju i frizura
Vitki starci u aktovkama nose gorke rečenice s talogom
Putujemo prema istoku
Drške za koje se hvatamo u aerodromskom autobusu
štapovi su mudraca zabodeni u zemlju
Postajem dio svečane pasije
Moja potraga za nepouzdanom ljubavlju
u ovom zboru tužnih čela dobiva smisao
najveće žrtve
U avionu gasimo plamenje i palimo ugljen
koji nas vodi do odredišta
u domovinu brižljivo prešanu i obećanu u knjigama

KOLODVOR

ljudi nose zamotuljke i kofere
i poput ježeva u mraku, u koloni prilaze vagonu,
ali neki od njih nestaju negdje usput, u rahloj tišini
između dviju država
u tami
što sviđa hladne jesenske šibe u srebrni muk

RAVNICA

Putnici oprezno sjedaju
na klupe od skaja odlažući kapute boje kupine i suhe trave
Vlak posrće u noć poput slijepog pastira

U kupeu iz uglova suklja mrak koji se hrani bezvoljom
Uskoro ćemo, za pola sata, svi ujedno sljubiti lica uz prozore
u vlasti čudne vjere
da uz vlak, kroz anonimnu šumu
prateći naše osjećaje, čežnje, trče srne, divlje ptice
i bića koja se bude iz stabala

Na znak dirigenta, izmučene utrkom utvara
glave klonu u san

Mekana i crna ravan
dobiva ispupčine na kojima cvatu
noćni električni gradovi.

SREĆA II

Čak i u svem ludilu,
u olinjalom kaputu živčanog sloma
s kojeg vise tužni konci,
bila sam sretna.

Usne su mi nabubrile od lude rose,
kapljice sreće s mjeseca izbile na čelu.
Zalutala bova na hladnoj površini jezera,
uvelo sunce u bakinoj bašti,
otkotrljala se u noćno podne jabuka s otiskom lica
na dan kad meteori vise
s bijelog vrata.

Iznad drvenog ulaza u manastir divlji rogovi sreće
zabijeni čavlima, natašte, s prvom svijećom
prstima ugašenom
na grančici stabla koje moli.

ŠETAČ

Parkom Herästräu šeće Smrt
predivna, raskalašena duha
bijela, gozbena
Nebo otvoreno, proteže se
do u duboku prošlost

Sjedim na klupi zagrljena šibljem
Kralježnica, u djetinjstvu otkinuta peteljka
Stišavaju se glasovi
Ptice se ukopavaju u zemlju
Jezero iza mojih leđa gusta čorba od algi
Što je tijelo manje, to lakše prolazi
kroz ušicu igle

MEMENTO

Duše, nezacijeljeni limuni.

Tko nam je kriv što naši stanovi
puni listanja i koračanja između soba
teško podnose odlazak.

Cigle se uruše u sebe, u knjige
prsti kojima su maslinasti plodovi
rasli između tipaka
sada silaze u mrak razgrnut ispod zemlje.

NESANICA

najednom, krovovi postaju plavi
noć se podvukla pod snježni pokrivač
odgovori na pitanja razlijevaju se u tamnoj tinti
na kamenu druge zemlje odmaram glavu
moja ljubav spava u susjednoj sobi
gdje raste crno drveće i crne ptice
nejasne i nepouz dane riječi na zimzelenom lišću
uskoro će se probuditi
u kuhinji će blistati njegove izvađene oči
na hladnom jeziku mulja izjavit će ljubav
daljini
plamenu koji se pali i gasi
sada spava, vida rane vodom iz mijeha noćnih orgulja
noć je malo pretjerala s crnilom
besani ukućani izvrću potamnjele dlanove

TAMNI GLASNIK

stvorio se nasred kamenih stuba
u bijeloj košulji od ljiljana
prstima dvostruko duljim od mojih posegnuo u džepić
pružio mi papir s pjesmom
pobjegao sam od tebe, kaže pjesma, kako bih došao k tebi
potom smo pobjegli od ljudi
u skromnom kafiću naručili tamno pivo
njegov se govor zapisivao u pergament neopisive važnosti
za povijest čovječanstva
tko sam bila ja? pretvorena u uho
u rijeku koja je u vlastitu trbuhu lovila nepoznate ribe
svijetleće motive upredene u kompliciran govor
tko je bio on? svečana pustinjska ptica
kojoj sam predala u kutiji svoje usne, ramena
jedno prema drugom hodali smo uz jezero
a iznad vode zelene od umora i plave od napete tišine
razapeli su limeni kostur
poput iznimno sustavne istine

CRNO MORE

u ponoć oslijepim i pretvorim se u ribu
što živi duboko ispod zemlje
sanjareći o šumu crne vode
o ljubavniku koji iskače iz vatre
u nepoznatu gradu
gdje unatrag se hoda u cipelama od algi
a crnokosi anđeo skuplja raspadnute osmijehe
i pokriva me do brade
moj tužni predak,
stablo koje se istrгло iz zemlje
da bi me u noći posjetilo

PUSTINJSKA ABECEDA

AMAJLIJE

Ljudska lica su uokvirene amajlije.
Jedva uočljivi obrisi ljuljaju se u zraku,
privlače i odbijaju.
Prolaznicima nedostaju osnovne crte,
ruke se klata i pomno ih brišu.
Ljubav na prvi pogled
unosí suviše sunčeva svjetla
u centar, između obrva, a zatim se iz očiju izliva
diskretna lacrimosa.
U svetaca se lica pomaljavaju iz indiga,
nikome se posebno ne nameću, osim srcu.

Obrve uokviruju nejasni smisao
okorjelih zavodnika.
A tu i tamo neka ptica uleti u usta
i naseli se u čelu.

FOTOGRAFIJA IZ 1932.

Čovjek u kaputu stoji na gatu.

U sebi ima fotografiranu noć i dan.

Nož je pao u fotografiranu vodu.

Strah se smirio u

čovjekovim stopalima.

Svjetlost se u tom trenutku cakli

iz njegovih prozirnih cipela.

U sivom ugljenu okvira njegove

oči kao školjke zaštićene

naočalama

upravo dovršavaju značenje fotografirano

u njegovoj duši.

KUĆNA ŽIVOTINJA

polako se krećem uz šuštanje
rasklapam novine, kuham kavu
u glavi nekoliko radiostanica
u trbuhu razuzdana glazba, orgulje,

tipkam za radnim stolom,
a zatim kuham ručak: ribam i posipam

zvoni telefon, kuća osluškuje ušima
iščekuje da poletim i kažem halo

ali ja ostajem sjediti. Osjećam kako u meni
raste iracionalna ljubav
prema životinjama

prelijeva se preko kuhinjskog namještaja
dok perem suđe
unutarnje suze od zelene tinte kaplju

ne može se živjeti s tolikom ljubavlju
u divljoj šumi, otrovnice, flaute i ruke

treba naučiti saditi i plijeviti
i krotiti

pokušati kao običan čovjek
koji podvečer sklapa kapke u kuhinji

jer ovaj dan postaje vječan poput hrasta
i dalje tone i tone
evo samo što ne doseže suprotan kraj

BROJANJE

Brojim godine na prste.

Četvrtak je, dan za samoću i nipošto
pretjerivanje s obavezama.

Dan za kućnu životinju
i rituale uz kavu, ne, bolje biljni čaj,
za piskaranje i čitanje,
za disanje brzo, hućanje kroz nos,
za zadržavanje daha i igranje prstima.

Zima ulazi oprezno kroz prozor.

Pitam se što ću s njom, nije bijela ni krasna.

Njezina ljepša dvojnica živi u planini,
ima vatrenu, crnu srž
i Breughelova je inspiracija.

Gradska sivosnježna djevojka nikome nije uzor.

Posve sama, broji godine,
budi se noću uz lupanje srca:
netko je ovdje, čovjek u obliku mraka.

LASTAVICA

Sjedila sam mu u krilu,
dodirivala njegove prste,
ali sam otvorivši usta samo zakričala.
Morala sam odletjeti, ptičje je srce počelo tući.

Ruka je počela drhtati, potražila štap, upalila dnevnik.
Rukopis koji je brizgala mašina skrivena u plućima
počeo se tanjiti.
Izlegao se jedan sasvim pristojan strah.

LJUBAV

izlegla se iz kamena
izustila ooo
u gorku travu umiješala med iz očiju
i uskočila mi u dlan
koji sam pružila nepoznatom čovjeku

MISLI SE ODMARAJU

Misli se odmaraju na predmetima –
teške legnu na hrast, lake na listove lipe –
ili kao mehanizam pisaće mašine pod korom
kucaju

Ljubavnicima odgovara takav način
života, gdje termi prelaze preko neravnina
okorjelih ljubavnih formula

opipati željezna slova
u sljepoočici dragog bića
uhvatiti posljednji od ubrzanih zareza
koji jure poput mrava iz usta –
ljubav je hladna i topla

lijena na suncu
zapisana rutinskim rukopisom na posve
nezainteresiranom lišću

MLADA VRANA

Još nisam naučila razgovarati s pticama.

Jedna od njih, mlada vrana
na fotelji sjedi privijena uz svog pratioca.
Gledamo film na TV-u.

Moja leđa davno zakržljala,
povijena su i bole.
Krila, kao i ostali, držim u relikviji
na najvišem katu stambene katedrale.

Jednog dana kad usvojim jezik svih
pernatih bića,
kad budem zrela da osim kosova i zimovki
prihvatim i vrane,
kad budem dovoljno bijela da mogu progutati munju
bit ću školjka
koja na svoj način spokojno živi s bićima.

NEDJELJA

Sati brzo prolaze
Okrugli poput žena u kaputima
koračaju ritmično
bez osobite ideje, u spokojnim cijelim notama
koje se neslužbeno zovu krumpiri
a riječ-cjelovita žitarica izgovara se
na izlazu iz crkve

Već nekoliko nedjelja polako urastam u stol
primam se prstima koji se šire na sve strane
žare se na stolu
U nedjeljnu večer prsti poput sunčeva ostatka
pršljenovi na leđima
svjetionici koji gasnu
moduliraju u tihi namještaj

OLUJA

Iako je obavila svoje, presavila jablanove
nebu počupala kosu
mjesecu srž popila
i istrčala iz grada u vodenim cipelama
oluja je, čini se, nešto zaboravila

Oblaci se ljuljaju lijevo, desno
ne mogu van iz nebeske zdjele
zatočeni su u tijelu kao i ja
Kukamo, grmimo u sebi
otvaramo stara cvileća vrata
iza kojih se stere zarasli
domaći mrak

JEDNOROGI GRAD

na dagerotipiji katedrala s jednim tornjem
stari grad čuču u magli
u tami zagrljene jednokatnice
sive oči jedva nešto prosijavaju kroz staklo
večer je, jednorogi grad mrmlija brojanice
netko šuška niz ulicu
u blatu ne odjekuju koraci, otiskuju se u bugaćicu
a prsti propadaju kroz zidove
omekšale od šaputanja

kuće koje su prevalile stoljeće
čuvaju kosture priča napisanih zlogukom abecedom
a mi prolaznici zagledamo u veže
kao u lavlja usta
puni vjere u svečanu povijest
u bijelu i časnu odoru djedova
uzvišenih čuvara duše
koji bijelom bradom prekrivaju sve grijehe
i sjene

NJIH DVOJE

Njegova duboka starost upisana negdje pokraj
Ne na licu, već u prstu koji ostaje iza rečenice
Njezina sklupčana mudrost
knjiga koju otvara

hrani sovu i zimovku
Napravili su kuću od njegovih kostiju, stol, naslonjače
prozore od njezinih rebara, prstiju i očiju
i radioaparat od njezina disanja

OLUJA II

u sebi gulim posebno zelen plod
vani je savjest oprana od grada, ptice su se uzvile
prošla je ljetna oluja
no to nas ne spašava od nesreće koja je tek u oseci
sjedim za širokim stolom na kojem se može ležati
s desne strane je ogledalo
nadohvat ruke tegla meda i gusti sok
nesreća je samo nakratko izišla da odsiječe nokte i kosu
vraća se brzo, ne brini
no možda, možda donese neko slađe voće

BURNA NOĆ

nakon burne noći u kojoj se bogovi iz mašine
nisu pojavili
zoru čekam pokraj samostana

u dvorištu šeta vrana u sivim hlačama
ispeganim na crtu

jutro je beznadno tamno
i jedini smisao nalazim u uvjerenju da je uz osobitu pažnju
moguće proučavati jezik
koji jedno drugoga, pomno pazeći na naglaske i duljine,
poučavaju vrana i iza sive ponjave skrivena
večernjača

PISANJE NA TIPKAMA

dok pišem na ovoj spravi
posao udaranja u slova ne razlikuje se puno
od uspinjanja na neku zimsku planinu
sa štapom i dobrom opremom

kockasta slova su poput neosvojivih klisura

pišem u rukavicama od grube vune
nos mi je crven kao u tibetanske seljančice
a tlo na kojem su ova ugažena slova
crno od tvrdoće

premda su male šanse da ću se uspeti

zastat ću kod prve kolibe
iz koje posvud suklja dim
odmorit ću se uz crni napitak iz samovara

pa ću poći dalje po ledenim guturalima
koji se obično, tamo pri vrhu, grupiraju
u bijelu smrt

PRVI SNIJEG

stvari su zatočene
obukla sam ih u košulje zakopčane do brade
jer vani pada snijeg,
brige zarivene u nebo se truse, vrijeme im je,
vrijeme kad bog posprema radni stol
briše čarobnu prašinu
tepe stare jastuke

divno je to doba, kad se posvećujemo sebi
a predmeti posvuda prekriveni plahtama
da ne smetaju vijcima,
emocijama, noktima
o koje se noću spotičemo

hajde sad, ugasi plamen koji se još u drvetu izvija
ostavi razjapljene ruke stolca
i odi na svetkovinu
duhovi s neba sipaju papirnate poruke
nešto važno što su nam preci
zaboravili reći

PUSTINJSKA ABECEDA

mislim na neke ocvale riječi.
lako je to, kad sjedim za tuđim radnim stolom
u njegovu sustavu i ceremonijalnom redu
s vrlo dobrohotnom bustom od ebanovine
koju je otac donio iz Afrike
da mu prije spavanja mrmlja pustinjsku abecedu.
kad god sjednem za ovaj stol, slova se počinju
pisati u zraku
suhom iglom unajmljenih čarobnjaka.
duhovi manji od palca trčkaraju iz jednog
u drugi snop papira
penje se sreća iz dna kao vrela pjena mlijeka.
ne smijem nijednom gestom pokazati
koliko sam uzbuđena
jer roditelji sjede poput sufijskih
učenjaka proučavajući govore iz televizora
i neobična gesta mogla bi ih
ubaciti natrag u zabrinuta tijela.
samo tiho tiho kao mačak
piši pod nevidljivim plaštom
koji ti je od pustinjskih slova napravio
popodneveni dobri duh

SREĆA

sreća je sjediti na povišenom stolcu
odakle je dobar pogled na papire, olovke i uokvirene
fotografije na očevu radnom stolu.
sreća je pojesti tanjur majčina graha
i zatim se šepuriti po kući
kao kakav član Pickwickovih.
sreća je kad pritom još mogu
nazrijeti malo smeđeg perja što mi
raste po podlakticama
kao zimska mimikrija mudre životinje.
sreća je što je kuća prazna
i što tipkanje ovih slova postaje
najtajniji obred
sretnog čovjeka.

LJUBAV STARACA

Događa se da se susretnemo u gradu
u kaputima ukradenim od ptica
u sivim i otajnim mislima
koje se ispisuju suhom iglom po našoj koži
duž prstiju i kralježnice

Događa se da se prepoznamo kao dva starca
sa štapovima i drevnim poslanjem
u gradu koji su prerovali snažni osjećaji

Na trgu dogodi se da se poljubimo
jezicima staraca, bez ikakvih kompleksa
dvije ptice pohabana perja
koje se pomoću štapova
spretno šeću po krovovima

STROJEVI

U ovoj knjizi na svakoj stranici
nalazi se kotač, šipka
ili vadičep.

U uhu papira okreće se
zaboravljeni vijak, tanak kao konac munje
- u svom zatvorenom, nepoznatom poslu

U ovoj stranici, u ladicu jedne rečenice
možda ću pospremiti smokve
koje si mi donio.

Ali, u svakom slučaju,
mašine koje se vrte u tajnim
utorima papira
radit će cijelu noć
i obavljati posao
o kojemu čovjek ništa ne zna.

NARICALJKA

Mogla bih cijelo jutro iskašljavati tamne pauke,
tako drage prijatelje nesanice, držače svijeća,
svoja nutarnja bića.

U početku, bog nije pravio razliku: čovjek, riba, kopriva.
Otvorio bi sovine oči i gledao u prozirnu planinu.

Ujutro, tamna šljiva neba širi se po tijelu.
Glava se okreće oko sunca i upisuje svoju starost
u drvene listove.

POSTANAK PTICA

Ptice su prvo bile nežive, zlatne.

Oči su im zatim stigle poštom iz morskih dubina,
perje je iz svoga jastuka poslao bog,
kljun je od trnja iz šume

Rodile se jedne zore iz mraka
u tamnoplavom tijelu od rose
i pronašle stan u čovjekovu čelu

SOBA

prehodana tisućama koraka, cipelama
koje ostavljaju tragove raznih životinja

na desetke krijesnica koje se pale i gase iz raznih
aparata i strojeva

u sobi sjede i razgovaraju prsti
pružaju se ruke nevidljivih protagonista

nešto raste iz hladnog kamina - nešto vitko,
pomno raspoređene drvene uspomene
ruže, periske,
voštanice

soba ima zbirku poljubaca i ugriza o kojima
knjigovođa vodi brigu

neka te ne zavaraju zatvoreni poklopci, ukočeni nogari
soba se obraća drveću iza prozora
neprevedeni razgovor lijepi se za magnetske vrpce

čeka se da se udvarači ispremještaju i odlutaju van

i ostave joj sve za sobom,
kompliciranu dušu i rečenice,

u toplini prstiju
kucanje smrtne ure.

NOĆNE JULIJE

JULIJA

bila je noć i ja sam napokon mogla biti
Julija koja je tražila ljubav u lišću i u površini
mora kraj hotela.
našla sam nekog mladića
ozbiljnog poput eshatologije, crne kose kao knjiga, bijelog lica
i očiju koje su se obećale onome svijetu.
skutрили smo se na hotelskom prozoru i udisali lovor.
zatim, kad je otkucalo vino u našim rukama
spustili smo se do mora i vijugali pored njega
ostavivši povijesna tijela dežurnom anđelu.
otišli smo u najcrnju šumu
pronašli tajni prolaz do morskog dna
gdje mi je pokazano kako dirigitirati pticama
koje u noći poput plamenja zoblju morski pijesak.
u zoru, Julija je nestala iza tamne zavjese.
na zidovima su gorjela zlatna slova
koje je daleko sunce slalo utopljenim dušama.
dodirujući ih kradom uspela sam se na kat
gdje su se rojili umorni studenti glazbe, mladići
i djevojke, noćne Julije

VIJESTI O PIJANISTIMA

u gradu kojem ne smijem spomenuti ime
živi mladi pijanist.

sve što ima u sobi je veliki kauč, kao u
starim crnobijelim fotografijama.

u njegovu dušu ne može se ući – navode se usporedbe
s tajnim rimskim prolazima duboko
ispod živahne civilizacije.

o njemu razmišljam svako jutro,
kao što ptica svako jutro ispjeva do-re-mi prije
češljanja svoje krijeste.

njegova duša je, kažu usporedbe, raskošna
utroba neke mitske životinje.

preostaje mi da, poput protagonista
zatočenog u biblijskoj ptici, svako jutro
ispjevam neku besmislicu
o čežnji za mladim pijanistom.

VOKALIZA

popodne čujem ptice.
dosad su poput školjaka šutjele
svojom jedinom nogom duboko ukopane
u mulj gradskog brujanja.

a onda, točno u 16 sati,
kljun jedne školjke rastvorio se.
vokalni biser okomito je uzletio.

stećci koje prolaznici
nose na glavama
odjednom su se uzvili u zrak.
svjetlost se zapalila u slovima.

LUĐAK

rijetko kad nailazimo na sretnika
koji je uspio otkriti nebesku ključanicu

prepoznajemo ga po užarenim očima,
prevelike rukavice su mu promočile
i sve plamenje je ugasio
kako bi se u miru posvetio tajni

priprema se, poput ludog učenjaka,
pucketa člancima, evo, sad će se sunovratiti
na divovski klavir s akordima
iz unutrašnjosti zemlje

što će mu ovaj život? sklonio ga je
pokretom ruke
da mu ne smeta u posveti mraka,
bez ijedne pahulje, sam, iza vrata,
na drugoj strani

DUŠINA VLAT

popodne u jedan sviram
rasklapam noge, ruke, vratne kralješke
otrgnem iz zemlje u trbuhu jednu vlat dušine trave
i vrtim je između prstiju

glazbalo je staro i škripi
kao stari hrastovi u šumi koji će se strovaliti
čim neka kratkodlaka životinja pretrči preko
staračkih prstiju
u ponor šumske gluhoće

u sobi se mračí
h-mol ljestvica hrapavom korom
prekriva zidove i strop
oči se vraćaju u dubinu odakle su nikle
kako bi u miru čitale dnevnik
koji u glazbenoj crnici ispisuju nokti hladne kiše

Ana Brnardić

Rođena 1980. u Zagrebu. Na Filozofskom fakultetu u Zagrebu završila studij komparativne književnosti i hrvatskog jezika i književnosti, a na Muzičkoj akademiji studij violine. Objavila je knjige pjesama *Pisaljka nekog mudraca* (1998), *Valcer zmija* (2005), *Postanak ptica* (2009) i *Uzbrdo* (2015). U Rumunjskoj je objavljen izbor iz prve tri zbirke pod naslovom *Hotel cu muzicieni* (prev. Dumitru M. Ion, Bukurešt, 2009), a u Švedskoj je izašao prijevod knjige *Postanak ptica*, odnosno *Fåglarnas tillblivelse* (prev. Đorđe Žarković, Råmus förlag, Malmö, 2016). Za prvu je knjigu nagrađena Goranom za mlade pjesnike (1998), Nagradom Grada Siska (1998) i Nagradom Slavić Društva hrvatskih književnika za pjesnički prvijenac (1999), a za drugu Kvirinovom nagradom za mlade pjesnike (2005). Pjesme su joj prevedene na engleski, njemački, danski, švedski, francuski, španjolski, katalonski, galješki, talijanski, rumunjski, poljski, ukrajinski, bugarski, albanski i mađarski i objavljene u stranim časopisima i antologijama. Članica je europske pjesničke platforme [Versopolis](#). Osim poezije, objavljuje i kritičke tekstove. S Adrianom Oproiuom prevodi modernu i suvremenu rumunjsku prozu i poeziju.

Biblioteka Online

knjiga 105

Ana Brnardić

POSTANAK PTICA

© 2014 Ana Brnardić

© za elektroničko izdanje: Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, 2014, 2015, 2016

Izdavač

Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, Zagreb

Za izdavača

Aleksandra David

Urednik

Krešimir Pintarić

Fotografija

© Krešimir Pintarić

ISBN 978-953-7669-58-4 (HTML)

ISBN 978-953-345-309-5 (EPUB bez DRM)

ISBN 978-953-345-310-1 (PDF)

ISBN 978-953-345-311-8 (MOBI)

Prvo izdanje

HDP, Zagreb, 2009.

**Knjiga je objavljena uz financijsku potporu
Grada Zagreba.**

